

Valentina ontketend

Evie Blake is een pseudoniem van schrijfster
Noelle Harrison. Noelle is geboren in Engeland,
verhuisde in 1991 naar Ierland en woont nu in Noorwegen.
Ze heeft diverse toneelstukken en zeven romans
op haar naam staan.

EVIE BLAKE

VALENTINA
ONTKETEND

the house of books

Vrij geïnspireerd op het personage van Valentina, zoals bedacht door Guido Crepax.

Alle personages in deze roman zijn fictief en elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Oorspronkelijke titel

Valentina Unlocked

Uitgave

Headline Publishing Group, 338 Euston Road, London NW1 3BH

Copyright © 2013 by Noelle Harrison

Copyright © 2013 by Luisa Mandelli, Antonio Giovanni Crepas, Caterina Crepas and Giacomo Emilio Crepas

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Anne Douqué

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

Omslagillustratie

© Archivio Crepax

Foto auteur

Poli Moutevelidis

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4130 0

ISBN 978 90 443 4131 7 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor de architect van mijn hart, Barry

Ik zal je zoenen als geen ander
Je hart doen bonken
Je vingertoppen liefdevol strelen
Je weet je veilig.
Ik vraag je los te laten
En jij vertrouwt me.
Spring van de rotsen in mijn armen
Naar de diepe diepten voer ik je mee
Twee lichamen versmelten
Wanneer jij in me komt.

– Noelle Harrison, *The Secret Loves of Julia Caesar*

TINA

1989

Ze houdt Valentina's hand in de hare, knijpt er stevig in. De handpalm van haar dochter voelt koud aan, maar ondanks het gure weer op deze novemberdag zweet Tina. De bruisende opwinding die ze voelt, werkt als een innerlijk vuurtje en door het klamme laagje dat op haar huid ontstaat, lijkt ze vast te smelten aan Valentina. Gezamenlijk slingeren ze zich soepel door de menigte. Tina zoekt naar zijn gezicht. Ze heeft Karel vijf jaar geleden voor het laatst gezien, maar zijn overrompelende schoonheid staat op haar netvlies gebrand. Ze weet zeker dat ze hem zal herkennen.

Nu dit moment eindelijk is aangebroken kan ze nauwelijks meer wachten. Ze ziet de bewoners van Oost-Berlijn in drommen de grensovergang op de Bornholmer Straße passeren en ze weet zeker dat hij ertussen zal lopen. Dat hadden ze elkaar toch beloofd? Zodra de Muur zou vallen, wanneer dan ook, zou ze hem opwachten, hoe dan ook. Op de vijfde dag nadat de eerste grensovergang zou opengaan zou ze hem om twaalf uur 's middags bij die overgang treffen. Ze kijkt op haar horloge. Het is vijf voor twaalf. Over een paar minuten gaat Valentina haar vader ontmoeten.

..*

De afgelopen paar dagen zijn in een roes voorbijgegaan. Het moment dat ze de tv aanzette en op het avondjournaal het interview zag met de journalist van ANSA staat in haar geheugen gegrift. Tot dan toe was het een dag als alle andere geweest, gevuld met werk en haar moederlijke bezigheden. Die ochtend had ze een fotoshoot gedaan voor *Elle* en 's middags was ze met Valentina naar het park gegaan.

Daar had ze met haar dochttertje net zo lang op de schommel gespeeld totdat het te donker was geworden. Onderweg naar huis had ze eten gehaald en had ze voor de deur een praatje gemaakt met de buurvrouw. Toen haar verse tomatensaus rustig op het vuur stond te pruttelen had ze haar zoon Mattia in Amerika opgebeld, terwijl Valentina aan tafel in de woonkamer zat te tekenen met haar kleurkrijtjes. Ze is zo'n makkelijk kind: nooit vraagt ze om aandacht.

Ze had Mattia gedag gezegd, de saus van het vuur gehaald en was, vlak voor het eten, even in de woonkamer gaan zitten met een glas rode wijn. Gedachteloos staaarde ze naar de tv, totdat het programma plotseling overschakelde naar een interview met een medewerker van het Oost-Duitse politiebureau, ene Gunter Schabowski. Een journalist vroeg hem opgewonden wanneer de nieuwe verordening omtrent vrije passage van Oost- naar West-Duitsland en in Berlijn via alle grensposten van kracht zou zijn. Schabowski's antwoord galmt nu nog steeds na in haar hoofd:

'Als ik de juiste informatie heb, kan ik alleen maar concluderen: per direct.'

Ze liet haar glas op de grond vallen; het spatte in duizend kleine stukjes uit elkaar. De rode wijn veroorzaakte zo'n grote vlek op het tapijt dat ze die er naderhand niet meer uit kreeg.

Per direct.

Ze sloeg haar handen samen en sprong met een gesmoord kreetje op uit haar stoel. Valentina keek verschrikt op van haar tekenwerkje. De Berlijnse Muur was gevallen. Ze had dus toch gelijk gekregen. Ze had tegen Karel gezegd dat hij moest blijven hopen, en nu was hij eindelijk bevrijd. Niets en niemand zou haar tegenhouden om over vijf dagen bij die grensovergang te staan. Niet omdat ze nog van Karel hield; hij had ondertussen ongetwijfeld een andere vrouw gevonden. Dat was ook helemaal niet erg, want ze was nu met Phil. De reden dat ze wilde gaan was haar dochter: dit was Valentina's enige kans om haar biologische vader te ontmoeten.

'Ik heb het koud, mama.' Valentina staat rillend tegen haar aan.

'Het duurt niet lang meer, lieverd,' antwoordt Tina.

‘Maar wat gaan we doen?’ zeurt haar dochtertje. ‘Ik wil naar huis.’

Ze wil Valentina niets over Karel vertellen totdat ze hem daadwerkelijk heeft gezien. Het is al zulk verwarrend nieuws voor haar, en ze wil eerst weten of Karel hen wel wil ontmoeten.

Ze lopen door tot aan de versperring. De brug stroomt vol met Oost-Berlijners. De meesten komen overduidelijk alleen een kijkje nemen aan de andere kant en keren vanavond weer terug naar huis in het oosten, maar anderen steken voorgoed over. Ze torsen zware koffers, voeren fietsen aan de hand mee, de bagagedragers volgeladen met allerlei pakketten, of rijden op kruipsnelheid voort in hun volgeladen Trabants.

De minuten verstrijken, Tina kijkt en wacht. Tegen halfeen begint de twijfel haar te bekruipe, rond één uur heeft haar meisje het zo koud gekregen dat ze ervan klappertandt. Wat moet ze doen? Misschien wordt hij ergens opgehouden. Als ze nu vertrekt, loopt ze hem mis als hij toch kans ziet om over te steken. Ze kijkt om zich heen en ontdekt een kraampje waar warme dranken en pretzels worden verkocht.

Inmiddels bibberen ze allebei van de kou en Tina houdt een beker warme chocolademelk tegen de blauwe lippen van haar dochter. Valentina is zo versteend dat ze is gestopt met jammeren. In plaats daarvan trekt ze af en toe aan haar moeders mouw, maar Tina houdt haar blik strak op de grenspost gericht. Ze wil absoluut niet het risico lopen dat ze Karel over het hoofd ziet. Er gaan uren voorbij en er passeren hordes inwoners uit het oosten van de stad: sommigen lopen juichend de grens over, anderen huilend. Auto's toeteren, mensen zijn overmand door geluk en emotie. Terwijl Tina nog altijd op Karel wacht, worden families in een stortvloed van omhelzingen en tranen herenigd. In gedachten smeekt ze hem om naar haar toe te komen, maar hoeveel mensen de brug ook oversteken, Karel is er niet bij. Ze werpt een snelle blik op haar horloge en ziet tot haar teleurstelling dat het al drie uur is. Ze was er heilig van overtuigd dat hij op de afgesproken plek zou verschijnen, maar nu begint de werkelijkheid tot haar door te dringen.

Op de avond dat de val van de Berlijnse Muur werd aangekondigd kwam Phil pas laat thuis. Tina kon niet wachten om hem het nieuws te vertellen.

‘Heb je het gehoord?’ vroeg ze. Voordat hij de kans kreeg om zijn jas uit te trekken was ze de gang al in gestormd om hem te begroeten.

‘Heb ik wát gehoord?’ Zijn gezicht zag grauw en hij oogde dodelijk vermoeid. Even voelde ze een steek van bezorgdheid om hem. ‘De Berlijnse Muur... Het is afgelopen.’

‘Echt waar?’ Zijn ogen lichtten op. Hij liep naar de televisie en zette hem aan. Er kwamen beelden voorbij van Oost-Berlijners die door de grensbewaking van de Bornholmer Straße braken en de Bösebrücke overstaken.

‘Wat fantastisch,’ zei hij. ‘Hier wordt geschiedenis geschreven.’

Ze legde haar hand op zijn arm en hij draaide zich naar haar toe.

‘Laten we naar Berlijn gaan,’ zei ze.

‘Wat? Nu? Om de Muur te zien vallen?’

‘Nee, ik bedoel om er een tijdje te wonen. Je hebt zelf gezegd dat we weg moeten uit Italië... En daarbij, nu de grens open is...’ Ze gaf een knikje in Valentina’s richting, ‘kan ik haar meenemen om hem te ontmoeten.’

Phil keek haar vol ongeloof aan. ‘Dit meen je toch niet serieus, hè?’

‘Ik ben bloedserieus,’ antwoordde ze. ‘Ik heb Karel beloofd dat ik er vijf dagen na het opengaan van de grenzen zal staan, met Valentina.’

‘Ze kent hem helemaal niet, Tina. Ze weet niet beter dan dat ik haar vader ben.’

‘Maar je bént haar vader niet, Phil. Dat is hij. Ik moet haar meenemen naar Berlijn. Dat ben ik aan haar verplicht.’

Die woorden kwamen hard aan bij Phil. ‘Je weet dat ik gek op haar ben.’

‘Dat weet ik. Het spijt me,’ antwoordde ze. Ze besefte dat haar reactie te bot was geweest. ‘Je bent een geweldige vader, maar ik heb Karel nu eenmaal beloofd dat ik met Valentina naar hem toe zou komen,’ zei ze, nu op zachtere toon.

‘Waarom komt hij niet hierheen?’

‘Dat zal hij nooit doen... vanwege jou. Dat weet ik zeker.’
‘Het is een idioot plan, Tina. Hoe gaan jullie elkaar ooit treffen?
Een speld in een hooiberg is nog makkelijker te vinden.’

‘Het is onze afspraak, onze belofte.’

‘Wat romantisch,’ reageerde Phil sarcastisch.

‘Phil, ik wil jou er ook bij. We gaan met z’n vieren, als gezin.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Geen denken aan. Als jij die jonge gigolo van je wilt opzoeken, dan ga je je gang maar. Maar ik ben niet weer van plan om je ooit nog met een ander te delen.’

‘Wat bedoel je met weer?’

Zonder iets te zeggen keek hij haar onbewogen aan.

Ze wist niet wat ze met zijn reactie aan moest. Deze Phil, die zo bezitterig en koppig deed, kende ze helemaal niet.

‘Phil, ik móét gaan, dat ben ik Valentina verschuldigd. Ga alsjeblieft met me mee.’

‘Nee. Het is hij of ik.’

Ze weigerde te geloven dat hij het werkelijk meende. Waarom begreep hij niet hoe belangrijk het was om naar Berlijn te gaan?

‘Dat is niet eerlijk. Denk eens aan Valentina. Vind je niet dat ze het recht heeft om Karel te ontmoeten?’

‘Het interesseert haar geen fluit wie hij is,’ reageerde Phil verhit. ‘Voor zover zij weet, ben ik haar vader. Maar als jullie me niet meer in je leven willen, ook prima. Dan rot ik op en kunnen jullie lekker doen wat jullie willen.’

Daarna stormde hij de kamer uit en sloeg de deur achter zich dicht. Zijn reactie liet haar in verbijstering achter. Waar kwam dit ineens vandaan? Ze dacht dat Phil die avond wel weer terug zou komen om de kwestie rustig te bespreken, maar zijn helft van het bed bleef onbeslapen. Ze bracht de nacht alleen door. ’s Ochtends vond ze een briefje met de mededeling dat hij voor een tijdje naar Londen was vertrokken. Dat deed verschrikkelijk veel pijn, en bovendien was ze woest. Hoe kon Phil zo egoïstisch zijn? Ze had Karel beloofd dat ze hem zou herenigen met zijn dochter. Zo’n belofte was onverbreekbaar.

Toch lijkt het er inmiddels op dat Karel hem wel degelijk heeft gebroken. Of is hij misschien fysiek niet in staat om hiernaartoe te komen? Wie weet is hij ziek of woont hij niet meer in Oost-Berlijn. Tina kan daar maar op één manier achter komen: door naar zijn appartement te gaan.

Het voelt vreemd om weer door het oosten van de stad te lopen. Alles en iedereen lijkt op weg te zijn naar het westen, voor een dagje of voorgoed. Ze vindt Karels gebouw in Prenzlauer Berg makkelijk terug. Na haar laatste bezoek stond de route in haar geheugen gegrift. Ooit moet het een majestueus complex zijn geweest, maar de gevel ziet er tegenwoordig nog havelozer uit dan in haar herinnering: smerig, met gebarsten ramen, bladderende verf en afbrokkelend pleisterwerk waar de bakstenen onder vandaan komen. Ze gaat door de voordeur naar binnen en neemt de trap naar boven. Valentina is moe en sloft zeurderig achter haar aan.

‘Kom, je bent een grote meid. We zijn er bijna,’ spoort ze haar dochter aan.

Tina denkt terug aan de laatste keer dat ze in dit gebouw was. Karel droeg haar de trap op. Ze waren allebei van top tot teen bedekt met sneeuw. Ze voelde het steenkoude smeltwater in haar schoot sijpelen, maar zijn borstkas hield haar warm. Ze voelde zijn hart synchroon kloppen met het hartje van zijn kindje in haar buik, voelde zijn adem langs haar voorhoofd strijken terwijl hij de sneeuwvlokken uit haar haren blies. Zijn aanwezigheid hier wordt nu zo tastbaar dat Tina de melodieën van zijn cello haast kan horen, golvend door het trappenhuis. Maar zodra ze bij Karels appartement aankomt, blijkt zijn naambordje niet meer op de deur te hangen. De muziek zwijgt en in plaats daarvan echoot de deurbel spookachtig door de hal. Ze pakt Valentina’s ijskoude hand nog steviger vast en doet in stilte een schietgebedje, hoewel haar hoop langzaam maar zeker vervliegt. De deur zwaait open en er verschijnt een potige dame op de drempel. Ze is waarschijnlijk niet veel ouder dan Tina, maar haar haren zijn al helemaal grijs. ‘Woont Karel Slavik hier?’ Tina spreekt haar aan in het Engels, omdat ze de Duitse taal niet machtig is. De vrouw kijkt haar onvriendelijk aan en schudt haar

hoofd. Voordat Tina kan vragen waar ze hem kan vinden, knalt de deur in haar gezicht dicht.

Moeder en dochter nemen de trap naar beneden, terug naar buiten. Het wordt al donker en de onaangename druilregen die in hun gezicht striemt, dringt dwars door de stof van hun jas heen. Tina beseft nauwelijks dat het voorbij is, dat ze Karel nooit meer zal zien. Bovendien is ze Phil ook kwijtgeraakt. Ze staat er alleen voor. Plotseeling trekt er een heftige rilling door haar lichaam.

‘Wat is er, mama?’ vraagt Valentina en ze kijkt haar aan met haar grote kinderogen.

‘Ik ben een beetje verdrietig, want ik voel me zo alleen,’ is haar antwoord.

‘Niet verdrietig zijn,’ zegt haar dochter. ‘Je bent niet alleen, want je hebt mij.’

Tina wil antwoorden dat dat niet genoeg is. Dat ze een man in haar leven nodig heeft om van zichzelf te kunnen houden, om zich compleet te voelen.

Eenmaal terug in het hotel is ze zo uitgeput dat ze met kleren en al in slaap valt terwijl ze Valentina een verhaaltje voor het slapengaan aan het voorlezen is. In haar droom vindt ze Karel. Hij woont samen met een stel arme punkers in een van de verlaten gebouwen aan de Schönhauser Allee. Hij zit op een berg puin en straalt een enorme rust uit; alsof hij zich op het mooiste plekje op aarde bevindt. Met zijn cello tussen zijn benen rustend wacht hij op haar en Valentina. Ze zwaait naar hem. ‘Hier zijn we!’ roept ze. ‘Ik heb haar meegenomen.’

Karel lacht naar hen en bekijkt Valentina met een blik vol trots. Zijn grootmoedige glimlach straalt begrip, medeleven en genegenheid uit. Hij is een goede vader. Hij pakt zijn strijkstok en begint te spelen. Het is het stuk dat hij voor Tina heeft gecomponeerd! Ze herkent het onmiddellijk. Tina staat nu aan de voet van zijn puinkasteel en luistert naar de tonen van zijn liefde. Samen met Valentina wordt ze opgetild en hun voeten komen heel even van de grond. Tegelijkertijd voelt Tina zijn strijkstok over haar naakte lichaam gaan. De haren schuren langs haar borsten en prikkelen haar tepels terwijl

hij haar van onderen beroert. Hij bespeelt haar met zijn kundige, behendige vingers en ontdekt het innerlijke ritme van haar lichaam. Hij brengt de muziek van haar ziel ten gehore.

Tijdens het spelen ziet ze de schaduwen in de verlaten gebouwen veranderen in de mensen die ze ooit ontmoette in Oost-Berlijn: Sabine en Rudolf, Hermann en Simone, en Lottie. Karel is de bron van licht en warmte waar ze allemaal op afkomen.

Ze wordt badend in het zweet wakker. Haar kleren plakken aan haar lijf. Valentina is ver in dromenland. Ze staat op en trekt haar kleding uit. Wat zou haar droom betekenen? En dan realiseert ze zich dat er nog één mogelijkheid is om Karel te vinden. Ze knipt haar nachtlampje aan en rommelt door haar tas, op zoek naar haar adresboek. Zodra ze het te pakken heeft, bladert ze net zo lang totdat ze Lotties oude adres in Berlijn gevonden heeft.

..*

Wanneer Lottie de volgende dag opendoet, herkent Tina haar onmiddellijk. Ze ziet er niet meer zo extreem uit – haar zwarte haren zijn minder stekelig en haar ogen niet meer zo zwaar opgemaakt – maar ze bezit nog altijd dat rauwe punkrandje waardoor Tina ooit besloot om haar als model te boeken. Lottie staart haar een paar tellen met open mond aan, compleet verbijsterd dat Tina voor haar neus staat. Ze hebben elkaar al meer dan vijf jaar niet gezien.

‘Mijn god, Tina!’ roept ze uit. ‘Is dit je dochter? Hallo,’ begroet ze Valentina terwijl ze vooroverbuigt en haar hand uitsteekt.

‘Hallo. Aangenaam kennis te maken,’ antwoordt Valentina beleefd in het Italiaans.

‘O, wat een schatje,’ zegt Lottie, nu weer op ooghoogte met Tina. ‘Wat komen jullie in Berlijn doen?’ vraagt ze opgewonden. ‘De Muur is gevallen, is het niet ongelooflijk? Sinds de negende is het hier onafgebroken feest geweest.’

Ze gaat voor naar haar rommelige keuken. ‘Sorry, het is hier een vreselijke bende. Willen jullie een kop thee?’

‘Nee, dankjewel. Ben je al aan de andere kant van de Muur geweest?’

‘Jazeker. Op de negende om precies halftien ’s avonds ben ik over-

gestoken bij de Brandenburger Tor. Het was onbeschrijflijk. Ik heb alleen maar gehuild.’

‘Heb je Sabine gezien? Het was vast een geweldige familiereünie!’

Die opmerking brengt Lottie overduidelijk in verlegenheid; er verschijnen rode vlekken op haar bleke wangen. ‘Ja, mijn ouders zijn familie gaan opzoeken,’ antwoordt ze ontwijkend. ‘De sfeer in de stad is geweldig, eindelijk zijn alle Duitsers weer verenigd.’ Ze glimlacht van oor tot oor.

‘En Hermann? Heb je die ook getroffen?’ vraagt Tina.

Lottie knijpt haar handen samen. Van haar glimlach is geen spoor meer te bekennen. ‘Hermann is dood,’ antwoordt ze terwijl ze haar blik afwendt en door het fettige raam van haar keuken staart.

Tina slaat zichzelf voor haar hoofd. Hoe kon ze zo tactloos zijn?

‘Het spijt me ontzettend, Lottie. Wat is er gebeurd?’ vraagt ze bedremmeld.

‘Zijn dood is de reden dat ik geen contact meer heb met mijn nichtje Sabine,’ antwoordt Lottie. Ze gebaart Tina om aan tafel te gaan zitten en neemt zelf plaats op een stoel tegenover haar. ‘Ik had altijd al het vermoeden dat die doodenge vriend van haar bij de Stasi zat, maar uiteindelijk bleek Sabine zelf ook een informant.’

‘Maar ze leek zo’n lieve meid.’ Tina haalt zich de vriendelijke Sabine voor de geest.

‘Ze was zwak, niet lief,’ reageert Lottie bitter. ‘En die zwakte vormde het begin van haar relatie met Rudolf. Terwijl hij haar verhoorde, kreeg hij haar blijkbaar mentaal in zijn macht en hij maakte haar zo bang dat ze informant werd.’

‘Maar wat heeft dat met Hermann te maken?’ vraagt Tina door.

‘Ik beging de grote fout om Sabine over Hermann en Simone te vertellen. Dat ik hun muziek bracht waar ze naar konden luisteren, en kleding. Sabine verklikte dat aan Rudolf en voordat we het wisten, werden ze opgepakt. Simone lieten ze gaan, maar om een of andere reden was Hermann hun doelwit. Ze sloten hem op en begonnen met psychologische martelingen. Toen ze hem vrijlieten, was hij helemaal kapot,’ ze tikt tegen haar slaap, ‘en uiteindelijk heeft hij zelfmoord gepleegd. Polen doorgesneden met een glasscherf.’

Lottie draait zich weg van Tina, maar haar blik valt dan ineens op Valentina die naast haar is komen staan. Het meisje staart haar met grote, angstige ogen aan.

‘Sorry, ik heb niet aan je dochter gedacht...’ mompelt ze.

‘Geef niet. Ze spreekt geen Engels,’ antwoordt Tina geruststellend. ‘Wat vreselijk van Hermann. Wat is er terechtgekomen van Simone?’

Lottie zucht en schudt haar hoofd. ‘Je hebt met eigen ogen gezien hoe ziek ze was. Na de dood van Hermann heeft ze het gewoon opgegeven...’ Lotties stem breekt. ‘Ze zijn er allebei niet meer, Tina. Daarom kwam ik nooit meer in het oosten. Ik kon het niet aan... Ik voelde me op een of andere manier verantwoordelijk voor hun dood.’

Tina legt haar hand op Lotties arm. ‘Je weet dat dat onzin is.’

Lottie haalt haar schouders op, pakt een sigarettenpakje van tafel en biedt Tina een sigaret aan.

‘Nee, dank je,’ zegt Tina en ze schudt haar hoofd.

Lottie steekt de hare op en neemt peinzende trekjes.

‘Wil ze anders even zitten?’ vraagt ze aan Tina terwijl ze op Valentina wijst. Die gaapt Lottie nog altijd roerloos aan, alsof ze geen normaal mens is, maar een of ander exotisch wezen.

Tina draait zich om naar Valentina en zegt in het Italiaans dat ze moet ophouden met dat gestaar en aan tafel moet gaan zitten. Valentina kiest aarzelend een stoel, maar ze kan haar ogen niet van de wonderbaarlijke Lottie afhouden.

Tina sust de vlinders in haar buik en haalt diep adem. Ze wil Lottie dolgraag vragen waar Karel is, maar ze is bang voor wat ze te horen zal krijgen. Bij nader inzien kan ze toch wel een sigaret gebruiken, dus ze grijpt het pakje en haalt er een uit.

Lottie kijkt haar vragend aan. Ze bespeurt dat Tina iets op haar hart heeft.

Tina neemt een lange, langzame hijs van haar sigaret. ‘Weet je soms wat er is gebeurd met Karel Slavik, de cellist?’ vraagt ze zo achteloos als ze kan. Het hoge woord is eruit.

‘Heb je dat niet gehoord?’ vraagt Lottie.

‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd. Langzaam vormt er zich een klomp ijs in haar maag.

‘Ik wist dat er iets speelde tussen jullie twee,’ zegt Lottie, en ze drukt haar peuk uit in een leeg schoteltje op tafel. ‘Ik heb gezien wat jullie die nacht in de auto...’

‘Niet waar Valentina bij is,’ fluistert ze, hoewel haar dochter geen woord begrijpt van wat er gezegd wordt.

‘O, sorry.’ Lottie bestudeert Valentina nauwkeurig en maakt heel even oogcontact met het meisje. ‘Jezus!’ sist ze tussen haar tanden terwijl ze Tina aankijkt. ‘Nu begrijp ik waarom je op zoek bent naar Karel. Ze lijkt als twee druppels water op hem.’

‘Weet je waar hij is gebleven?’ vraagt Tina, die ineens geen minuut langer meer kan wachten.

Lottie staart Valentina gebiologeerd aan. Dan herpakt ze zich, alsof ze uit haar trance ontwaakt, en richt zich weer tot Tina. Haar antwoord komt zo traag dat het lijkt of een onzichtbare hand de woorden uit haar moet trekken.

‘Ja, ik weet waar hij is. Ik zal het je laten zien.’

VALENTINA

2013

Ze staat op het uiterste randje van het klif, gevaarlijk ver naar voren leunend. Valentina staart roerloos in de glinsterende diepte, gehypnotiseerd door de helderblauwe zee. Ergens daar beneden is Theo.

De oceaan speelt spelletjes met haar, neemt precies de kleur aan van de ogen van haar overleden geliefde. Ze haat dit eiland intens. Hier genoot ze ooit van de ongerepte wildernis, totdat Theo juist door deze rotskust werd opgeslokt en zij alleen en gebroken achterbleef.

Ze helt nog verder naar voren en de wind duwt in haar rug. Het lijkt zo makkelijk om van het klif te glippen, de zee in, en hetzelfde onderwatergraf als Theo te kiezen. Boven haar hoofd cirkelen de meeuwen, krijsend alsof ze haar waarschuwen, maar ze weigert zichzelf in veiligheid te brengen. Vandaag is het precies een jaar geleden dat Theo verdween in de Middellandse Zee, aan de kust van Capri.

Zijn lichaam werd niet gevonden. Ze kreeg bericht dat zijn ouders een herdenkingsdienst zouden houden in zijn thuisstad New York, maar daar wilde ze niet bij zijn. Hoe kon ze het echtpaar Steen onder deze omstandigheden voor het eerst ontmoeten? En dat terwijl ze tegen die ontmoeting had opgezien toen Theo nog leefde, omdat ze bang was zich te binden! Ze kan hen uit schaamte niet onder ogen komen.

Het verbaast Valentina dat ze nog niet is ingestort. Dat haar hart nog klopt ondanks de dood van Theo. Ze draait aan de verlovingsring om haar vinger, laat haar vingertoppen over de geslepen saffier glijden. Het gebaar maakt haar rustig. Ze zou de ring af moeten doen, hem ergens wegstoppen in een juwelendoosje, maar ze kan eenvoudig geen afstand doen van het laatste wat ze van Theo heeft ge-

kregen. Ze staart naar de blauwe watervlakte en ziet Theo's ogen erin opdoemen. 'Zeg iets tegen me,' smeekt ze, maar de enige geluiden die ze hoort, komen van de krijssende meeuwen en de golven die tegen de rotsen beuken.

Ze zucht en heft haar gezicht naar de hemel. Wiegend op het randje van het klif kijkt ze naar de meeuwen die boven haar door de blauwe leegte dartelen. Ze denkt terug aan een andere onbewolkte dag, toen zij en Theo op hun rug in het gras van Parco Sempione in Milaan lagen. Het was een hete junidag en ze waren pas net aan het daten. Dat is nu bijna twee jaar geleden. Samen, hand in hand, staarden ze naar het eindeloze, volmaakt blauwe uitspannel boven hen.

Valentina herinnert zich dat ze ineens een sterke behoefte aan intimiteit voelde. Ze rolde op haar zij, klom boven op hem, sloot haar ogen en zoende hem op zijn mond. Ze weet nog dat ze een ijsje hadden gegeten en dat hij zoet smaakte. Zijn lippen lieten een koele en romige afdruk achter op de hare.

'Doe je ogen open,' fluisterde Theo.

Dat wilde ze niet. Ze schudde haar hoofd, begroef haar gezicht in zijn zachte hals en snoof zijn geur op.

'Toe, Valentina,' drong Theo aan. 'Ik wil je aankijken.'

Ze voelde zich onder druk gezet. Ze wilde de betovering van hun samensmeltende lichamen in de hete zon niet verbreken, maar als ze haar ogen zou opendoen, zouden ze weer twee aparte individuen zijn.

'Hoezo?' snauwde ze. Ze veerde op en keek hem met felle ogen aan. Ze kon de irritatie in haar stem niet verbergen.

Theo beantwoordde haar blik onbewogen. Zijn koele blauwe irissen staken af tegen het glinsterende wit eromheen. Haar ergernis smolt als sneeuw voor de zon. Hij zei niets, maar zijn ogen spraken meer dan duizend woorden en ze kon zich niet losrukken. Diep vanbinnen besefte ze ineens wat hij voor haar voelde. En het maakte haar doodsbang. Geen man had haar ooit zo aangekeken, geen man was ooit tot haar kern doorgedrongen. Op dat moment wist ze dat hij van haar hield. Dat was maanden voor hij het daadwerkelijk tegen haar zei, en bijna een jaar voordat ze het tegen hem durfde terug te zeggen. Terwijl er een grote glimlach op zijn gezicht verscheen, maakte

Valentina's hart een sprongetje en buitelde ze er met heel haar ziel achteraan.

Ze realiseert zich nu dat ze in het park op die doodnormale dag in juni verliefd werden op elkaar.

'Kijk niet zo ernstig, Valentina,' zei Theo plagend. Hij sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar dicht tegen zich aan, zodat ze hun harten samen voelde kloppen. Ze liet zich in zijn cocon opnemen. Zijn kalme uitstraling was als een gouden gloed die haar tot rust bracht. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich niet alleen.

Valentina laat haar hoofd zakken en werpt een blik op de ruige zee die inbeukt op de kust van Capri. De demonen van het water roepen haar. Ze schuifelt nog dichterbij de rand van de rotsen. Ze staat op het punt om het op te geven, maar op dat moment schudt de herinnering aan die middag in juni haar wakker. In haar gedachten weerklinkt Theo's stem. 'Jij bent heel speciaal, Valentina,' zei hij daar in het park.

'Iedereen is speciaal,' wierp ze tegen.

'Natuurlijk,' antwoordde hij geduldig, 'maar ik bedoel dat je speciaal bent voor mij. Ik heb nog nooit een vrouw zoals jij ontmoet.'

Ze rolde van hem af, ging rechtop in het gras zitten en keek hem aan.

'Dat is een verschrikkelijk cliché, vind je niet?'

Met zijn hand boven zijn ogen keek hij tegen de zon in naar haar omhoog. Er viel een schaduw over zijn gezicht. 'Ik meen het,' zei hij op serieuze toon. 'Jij bent alles. Mooi, intelligent, getalenteerd... en je bent sexy. Zó sexy.' Hij glimlachte. 'Maar je bent het aantrekkelijkst om wie je bent en wat je doet.'

Ze keek hem verbaasd aan. Daar wist ze niets op te zeggen. Geen enkele man met wie ze ooit samen was geweest had ooit interesse getoond in haar werk. Integendeel, meestal voelden haar vriendjes zich juist bedreigd door haar ambitie en daadkracht, en al helemaal door haar successen.

'Belof me één ding, Valentina,' zei Theo terwijl hij zichzelf op zijn ellebogen omhoogdruwde. 'Welke moeilijkheden er ook op je pad zullen komen in je leven, blijf altijd fotograferen.'